

○ (๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

สำเนาถูกต้อง

๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

(นางชุติมา วงศ์เบ็ญสังข์)
เจ้าหน้าที่ศาลยุติธรรมชำนาญงาน

ที่ ๑๖๘๘/๒๕๖๑

วันที่ ๒๗ เดือน มีนาคม

พุทธศักราช ๒๕๖๑

ความอาญา

โจทก์

นายพันธ์ศักดิ์ ศรีเทพ ที่ ๑

นายวรรณเกียรติ ชุสุวรรณ ที่ ๒

นายสิริวิษณุ เสรีวิวัฒน์ ที่ ๓

นางสาวศรีไพร นนทรีย์ ที่ ๔

นายบารมี ชัยรัตน์ ที่ ๕

นายณัทพัช อักฮาด ที่ ๖

นายสิริภพ กรณ์อรุช ที่ ๗

นายสรรเสริญ ศรีอ่อนเรือน ที่ ๘

นางสาวชลธิชา แจ้งเร็ว ที่ ๙

นายนิชชา กองอุดม ที่ ๑๐

นายอภิวัฒน์ สุนทรารักษ์ ที่ ๑๑

นายพายุ บุญโสภณ ที่ ๑๒

นายจตุภัทร์ บุญภัทรรักษา ที่ ๑๓

นายกฤต แสงสุรินทร์ โดยนายอานนท์ น้าภา ผู้แทนเฉพาะคดี ที่ ๑๔

นายอานนท์ น้าภา ที่ ๑๕

ระหว่าง

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ ๑

พลเรือเอก ณรงค์ พิพัฒนาศัย ที่ ๒

พลอากาศเอก ประจิน จั่นตอง ที่ ๓

พลตำรวจเอก อุดลย์ แสงสิงแก้ว ที่ ๔

พลเอก ณะศักดิ์ ปฎิมาประกร ที่ ๕

จำเลย

เรื่อง

ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ (ชั้นตรวจรับคำฟ้อง)

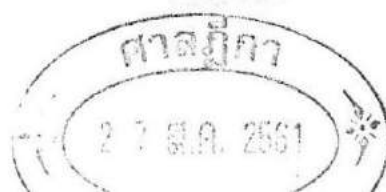
	โจทก์ทั้งสิบห้า	ฎีกาคัดค้าน	คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์	ลงวันที่ ๒๓ เดือน พฤศจิกายน		พุทธศักราช ๒๕๕๘
ศาลฎีกา	รับวันที่ ๒๕ เดือน สิงหาคม		พุทธศักราช ๒๕๕๙

โจทก์ทั้งสิบห้าฟ้องมีใจความว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่ง
 ผู้บัญชาการทหารบก จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารเรือ จำเลยที่ ๓ ดำรง
 ตำแหน่งผู้บัญชาการทหารอากาศ จำเลยที่ ๔ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
 และจำเลยที่ ๕ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุด เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗
 ถึงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งห้ากับพวก
 ทั้งทหารและพลเรือนร่วมกันกระทำความผิด กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗
 จำเลยที่ ๑ ประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร โดยไม่มีเหตุตามพระราชบัญญัติ
 กฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๗ มาตรา ๒ มีคำสั่งให้ทหารพร้อมอาวุธออกควบคุมสถานีโทรทัศน์
 วิทยุ และสื่อกระจายเสียงทุกชนิดทุกประเภท ตั้งป้อมค่ายตามสถานที่ราชการ รวมทั้ง
 ดำเนินการต่าง ๆ เตรียมการเพื่อใช้กำลังประทุษร้ายหรืออยู่เฉยเฉยว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย

อันเป็นส่วนหนึ่งของการก่อรัฐประหาร ก่อกบฏ หรือสมคบกันเพื่อเป็นกบฏ ต่อมาวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จำเลยทั้งห้ากับพวกเรียกให้แกนนำของรัฐบาลรักษาการ ตัวแทนจาก พรรคการเมือง และกลุ่มแนวร่วมประชาชนประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) และคณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส.) เข้าประชุมปรึกษาหารือโดยอ้างว่าเป็นการประชุมเพื่อหาทางออกของประเทศ ณ หอประชุมกองทัพบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร อันเป็นส่วนหนึ่งของการยึดอำนาจการปกครองจากรัฐบาลรักษาการ และในวันนั้นจำเลยทั้งห้ากับพวกนำกำลังทหารพร้อมอาวุธยึดทำเนียบรัฐบาล กระทรวงกลาโหม สถานีวิทยุโทรทัศน์ของกรมประชาสัมพันธ์ สถานีโทรทัศน์ของทางราชการและเอกชน จับกุม ประชาชนและนักการเมือง กักขังตัวแทนจากพรรคการเมือง นปช. และ กปปส. ไม่ให้ออกนอกหอประชุมกองทัพบก และเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา จำเลยทั้งห้ากับพวกขู่เชิญและใช้กำลังประทุษร้ายก่อการรัฐประหาร ประกาศยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินจากรัฐบาลรักษาการ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรี และ วุฒิสภาสิ้นสุดลง เป็นการใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เชิญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อล้มล้าง

- ๕ -

หรือเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ และล้มล้างอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร หรืออำนาจ
ตุลาการแห่งรัฐธรรมนูญ อันเป็นความผิดฐานกบฏ นอกจากนั้นจำเลยทั้งห้ากับพวก
ยังร่วมกันออกประกาศและคำสั่งในนามของคณะรักษาความสงบแห่งชาติหลายฉบับ
อันเป็นการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและโจทก์ทั้งสิบห้า เป็นเหตุให้
โจทก์ทั้งสิบห้าได้รับความเสียหายถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ และถูกลิดรอน
สิทธิเสรีภาพ โจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๑๕ ต้องถูกดำเนินคดี
ในศาลทหาร จำเลยทั้งห้ากับพวกไม่สามารถอ้างมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ เพื่อเป็นเหตุ
ยกเว้นความผิดได้ เหตุเกิดที่เขตพระนคร เขตบางซื่อ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
และทุกจังหวัดในประเทศไทย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓,
๙๑, ๑๑๓, ๑๑๔

ศาลชั้นต้นตรวจฟ้องแล้ว พิพากษายกฟ้อง

โจทก์ทั้งสิบห้าอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

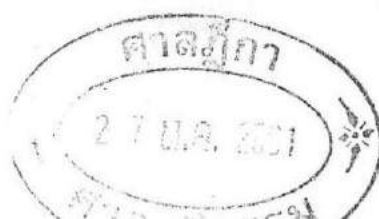
โจทก์ทั้งสิบห้าฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษา
ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกา
ของโจทก์ทั้งสิบห้าว่า ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสิบห้านั้นชอบหรือไม่ โดย
โจทก์ทั้งสิบห้าฎีกาว่า การที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติบัญญัติมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘
ไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ เพื่อนิรโทษกรรม
ให้แก่การทำรัฐประหารและการกระทำทั้งหลายในรูปแบบคำสั่งและประกาศของคณะรักษา
ความสงบแห่งชาติ เป็นการออกกฎหมายเพื่อรับรองการใช้อำนาจที่ผิดครรลองระบอบ
ประชาธิปไตยและละเมิดกฎหมายแผ่นดิน บทบัญญัติดังกล่าวมีสภาพเป็นกฎเกณฑ์ที่ขัด
ต่อเสียงแห่งมโนธรรมและหลักการพื้นฐานแห่งความยุติธรรมของมนุษย์อย่างชัดเจน
หาได้มีสภาพเป็นกฎหมายไม่นั้น เห็นว่า สภาพความเป็นรัฐของรัฐใดรัฐหนึ่งนั้นจะต้อง
ประกอบไปด้วยดินแดนที่มีอาณาเขตแน่นอน และมีประชากรอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น
โดยมีรัฐบาลปกครอง และมีอธิปไตยเป็นของตนเอง ประการสำคัญการตีความกฎหมาย
ต้องตีความในเชิงให้เกิดผลบังคับได้ แม้ข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิบห้าที่อ้างว่า รัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ไม่ชอบในลักษณะที่เป็น
กฎหมายก็ดี แต่การตีความกฎหมายต้องตีความในเชิงให้เกิดผลบังคับได้ตามที่กล่าวไปแล้ว
และต้องเป็นการตีความในลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อเจตนารมณ์แห่งความดำรงอยู่ของความ
เป็นรัฐหรือชาติบ้านเมืองด้วย มิฉะนั้นสถานะความเป็นรัฐหรือความเป็นชาติบ้านเมืองจะถูก
กระทบให้เสียหายไปเพราะไม่มีอธิปไตยอยู่ครบถ้วน เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๒
พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินจากรัฐบาล
รักษาการได้อย่างเบ็ดเสร็จ และประกาศให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๕๐ คณะรัฐมนตรี และวุฒิสภาสิ้นสุดลง ประเทศไทยในขณะนั้นจึงไม่มีหน่วยงานใดที่จะ
ทำหน้าที่ในทางนิติบัญญัติ แต่มีคณะรักษาความสงบแห่งชาติเข้ามามีอำนาจรัฐธำธิปไตยแทน
ซึ่งแม้การได้มาซึ่งอำนาจนั้นจะเป็นวิธีการที่ไม่เป็นไปตามครรลองของระบอบประชาธิปไตย
ตั้งที่ใจทักท้วงสืบทักกล่าวอ้าง และจะมีความชอบธรรมในการได้มาซึ่งอำนาจหรือไม่ก็เป็นกรณี
ที่ต้องไปว่ากล่าวกันในด้านอื่น แต่คณะรักษาความสงบแห่งชาติก็ยังมีอำนาจในเชิงข้อเท็จจริงว่า
เป็นคณะบุคคลที่ใช้อำนาจบริหารและนิติบัญญัติโดยควบคุมกลไกและหน่วยงานของรัฐได้
ดังนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ที่บัญญัติ

- ๘ -

โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงมีสภาพเป็นกฎหมาย ซึ่งตามมาตรา ๔๘ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ดังกล่าวบัญญัติว่า

“บรรดาการกระทำทั้งหลายซึ่งได้กระทำเนื่องในการยึดและควบคุมอำนาจการปกครองแผ่นดิน เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ของหัวหน้าและคณะรักษาความสงบแห่งชาติ รวมทั้งการกระทำของบุคคลที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความดังกล่าวหรือของผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากหัวหน้าหรือคณะรักษาความสงบแห่งชาติ หรือของผู้ซึ่งได้รับคำสั่งจากผู้ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าหรือคณะรักษาความสงบแห่งชาติ อันได้กระทำไปเพื่อการดังกล่าวข้างต้นนั้น การกระทำความดังกล่าวมาทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำเพื่อให้มีผลบังคับในทางรัฐธรรมนูญ ในทางนิติบัญญัติ ในทางบริหาร หรือในทางตุลาการ รวมทั้งการลงโทษและการกระทำอันเป็นการบริหารราชการอย่างอื่น ไม่ว่าจะกระทำในฐานะตัวการ ผู้สนับสนุน ผู้ใช้ให้กระทำ หรือผู้ถูกใช้ให้กระทำ และไม่ว่ากระทำในวันที่กล่าวนั้นหรือก่อนหรือหลังวันที่กล่าวนั้น หากการกระทำนั้นผิดต่อกฎหมาย ให้ผู้กระทำพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิง”

อีกทั้งต่อมาเมื่อมีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ณ วันที่ ๖

เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๐ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๗๙

ยังบัญญัติรับรองว่า

“บรรดาประกาศ คำสั่ง และการกระทำของคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ หรือของหัวหน้าคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันประกาศใช้ รัฐธรรมนูญนี้ หรือที่จะออกใช้บังคับต่อไปตามมาตรา ๒๖๕ วรรคสอง ไม่ว่าจะประกาศ คำสั่ง หรือการกระทำที่มีผลใช้บังคับในทางรัฐธรรมนูญ ทางนิติบัญญัติ ทางบริหาร หรือ ทางตุลาการ ให้ประกาศ คำสั่ง การกระทำ ตลอดจนการปฏิบัติตามประกาศ คำสั่ง หรือ การกระทำนั้น เป็นประกาศ คำสั่ง การกระทำ หรือการปฏิบัติ ที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญนี้ และกฎหมาย และมีผลใช้บังคับโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญนี้ต่อไป การยกเลิกหรือแก้ไขเพิ่มเติม ประกาศหรือคำสั่งดังกล่าว ให้กระทำเป็นพระราชบัญญัติ เว้นแต่ประกาศหรือคำสั่งที่มี ลักษณะเป็นการใช้อำนาจทางบริหาร การยกเลิกหรือแก้ไขเพิ่มเติมให้กระทำโดยคำสั่ง นายกรัฐมนตรี หรือมติคณะรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี

บรรดาการใด ๆ ที่ได้รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๕๘

และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๘ ว่าเป็นการชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย รวมทั้งการกระทำที่เกี่ยวเนื่องกับกรณีดังกล่าว ให้ถือว่าการนั้นและการกระทำนั้นชอบด้วยรัฐธรรมนูญนี้และกฎหมาย”

ดังนั้น การกระทำทั้งหลายของจำเลยทั้งห้าตามฟ้อง จึงพ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิง ตามมาตรา ๔๘ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

ส่วนที่โจทก์ทั้งสิบห้าฎีกาว่า การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และยกฟ้องโจทก์ทั้งสิบห้าโดยมิได้มีการไต่สวนมูลฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๑) และยังไม่ได้ประทับฟ้องไว้พิจารณาก่อน เป็นการข้ามขั้นตอนกระบวนการพิจารณา จึงเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า การที่ศาลรับฟ้องไว้เพื่อไต่สวนมูลฟ้องนั้น ไม่จำเป็นที่ศาลจะต้องไต่สวนมูลฟ้องหรือต้องวินิจฉัยว่าฟ้องมีมูลและประทับฟ้องไว้พิจารณาก่อนเสมอไป หากศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดก็ดี การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดก็ดี คดีขาดอายุความแล้วก็ดี หรือมีเหตุตามกฎหมายที่จำเลยไม่ควร

ต้องรับโทษก็ดี ให้ศาลยกฟ้องโจทก์ปล่อยจำเลยไป ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา ๑๘๕ ดังนี้ เมื่อศาลเห็นว่าการกระทำทั้งหลายของจำเลยทั้งห้าตามฟ้อง
พ้นจากความผิดและความรับผิดโดยสิ้นเชิงดังที่วินิจฉัยแล้วข้างต้น ศาลชอบที่จะยกฟ้องได้เลย
โดยไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้องและประทับรับฟ้องก่อน ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้อง
โจทก์ทั้งสิบห้านั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ทั้งสิบห้าฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

นายนพพร โพธิ์รังสียากร

นายปกรณ์ สุวรรณพรหมา

นายเฉลิมชัย ศรีเลิศชัยพานิช

